

ภาพจากพิธีเปิดและบรรจุอัฐิอนุสาวรีย์
ศาสตราจารย์ ดร.วิภาต บุญศรี วังชัย
๑๕ มิถุนายน ๒๕๔๕

แม่โจ้ แม่อ้อย
มหาวิทยาลัยแม่โจ้
มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ๒๕๔๕

รำลึก ๒๓ ปีแห่งการจากไกล

๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๐

คำนำ

จำไม่ได้ว่าผมได้ไปร่วมพิธีวางพวงมาลาสดุดีอนุสาวรีย์ท่านอาจารย์วิภาต บุญศรี วั่งซ้าย ที่หน้าอาคารห้องสมุดในวันที่ ๓๐ ตุลาคมเป็นครั้งแรกเมื่อ พ.ศ.ใด นอกเหนือจาก วันที่ 7 มิถุนายน แต่จำได้ว่าผู้อำนวยการกองห้องสมุดและกองกิจการนักศึกษาเป็นผู้ดำเนินการ ทั้งพิธีทางศาสนา การเชิฐศิษย์เก่าและบุคคลากรในมหาวิทยาลัยไปร่วมพิธี โดยศิษย์เก่าก็จะไปร่วมพิธีทางศาสนาและวางพวงมาลาเพื่อสดุดีอนุสาวรีย์เป็นประจำเพื่สืบ ต่อมา

ผมได้เสนอให้สมาคมศิษย์เก่าแม่โจ้กำหนดวันดังกล่าวลงในปฏิทินการทำงานของสมาคมศิษย์เก่าแม่โจ้ให้ถือเอาวันที่ ๓๐ ตุลาคม เป็นวันรำลึกถึงคุณงามความดี ความเมตตา ความเป็นปุชนียบุคคลของท่านอาจารย์วิภาต บุญศรี วั่งซ้าย โดยให้เรียกว่า “วันวิภาต บุญศรี วั่งซ้าย” ซึ่งสมาคมศิษย์เก่าแม่โจ้ ก็ได้เริ่มกำหนดวันดังกล่าวนี้อยู่ในปฏิทินการดำเนินงานของสมาคมฯ เพื่อให้ศิษย์เก่าแม่โจ้และศิษย์ปัจจุบันได้มีกิจกรรมร่วมกัน

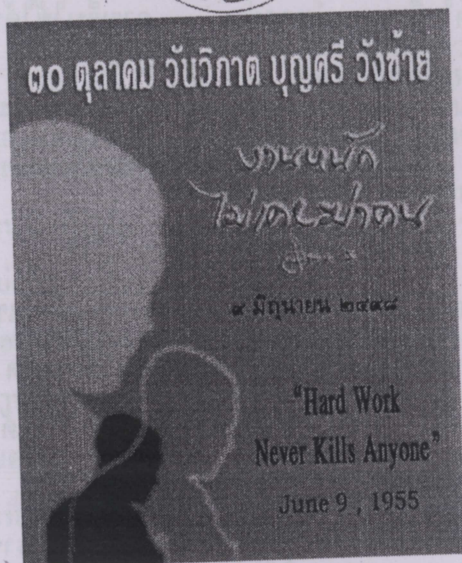
ในงานครบรอบคล้ายวันเกิดแม่โจ้ วันที่ ๖-๗ มิถุนายน พ.ศ ๒๕๔๕ ทาง ม.แม่โจ้-แพร่ เฉลิมพระเกียรติ กำหนดคพิธิเปิดอนุสาวรีย์อาจารย์วิภาต บุญศรี วั่งซ้าย ในวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๔๕ ผมได้หารือกับ ดร.เสวียน หอมนาน รุ่น ๑๐ เพื่อขอแบ่งอัฐิของท่านอาจารย์วิภาตที่ท่านมีไว้เคารพบูชาที่จังหวัดเลยมาบรรจุในฐานอนุสาวรีย์ที่มหาวิทยาลัยแม่โจ้-แพร่ ด้วย ซึ่งท่านก็ได้นำมามอบและบรรจุลงที่ฐานอนุสาวรีย์เรียบร้อยแล้วทุกประการ

ดังนั้นวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๔๕ จึงมีพิธีเปิดอนุสาวรีย์และบรรจุอัฐิอาจารย์วิภาต บุญศรี วั่งซ้าย ครบสมบูรณ์ตามพิธีทุกประการ อนุสาวรีย์นี้จะเป็นปูชนียสถานเพื่อรำลึกถึงศาสตราจารย์ ดร.วิภาต บุญศรี วั่งซ้าย แม่โจ้รุ่น ๑ ผู้เป็นชาวแพร่โดยกำเนิด ผู้กล่าวโอวาทและให้คติพจน์ “งานหนักไม่เคยฆ่าคน” แก่นักศึกษารุ่น ๒๐ เมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๔๙๘และกล่าวนี้จะเป็นมรดกขลัง เป็นพลังใจของพวกเราชาวแม่โจ้ให้จดจำและรำลึกถึงท่านอาจารย์วิภาต บุญศรี วั่งซ้าย ตลอดไป

สงวน จันทร์ทะเล

๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๐

ขอเชิญชวนสมาชิก
แม่โจ้ เพื่อระลึกถึงคุณงามความดี
ของ
พวงมา
1500

(๑๒ มีนาคม ๒๔๕๕ - ๓๐ ตุลาคม ๒๕๒๗)

“งานหนักไม่เคยฆ่าคน”

(โอวาทในพิธีไหว้ครูนักศึกษาใหม่ แม่โจ้ รุ่น ๒๐ เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๔๘)

“จากศิษย์ถึงอาจารย์”

การถึงแก่กรรมของอาจารย์วิภาต เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๒๗ เป็นข่าวที่ทุกคนเกือบไม่เชื่อว่าเป็นจริง เพราะท่านอาจารย์เป็นผู้ที่มีสุขภาพร่างกาย และจิตใจที่สมบูรณ์ทุกอย่าง การเจ็บไข้ได้ป่วยจนถึงต้องเข้าโรงพยาบาลเมื่อปลายเดือนสิงหาคม ๒๗ นั้น ก็เป็นเพียงข่าวธรรมดาที่ไม่เคยมีใครคิดวิตกว่าจะมีผลทำให้เกิดการสูญเสีย และทุกขระทมใจแก่ครอบครัวญาติมิตร และลูกศิษย์ลูกหาในเวลาต่อมาได้เลย

แต่แน่แท้ว่า ทุกคนย่อมหลีกเลี่ยงหนีความตายไม่ได้

และท่านอาจารย์วิภาตก็ไม่ได้หลีกเลี่ยงหนีความจริงอันนี้เช่นเดียวกัน

ท่านคำนวณจากพวกเราไปเร็วกว่าที่ทุกคนจะได้คาดคิด

เป็นความเสียดาย อาลัย สุดที่จะพรรณารู้อสึกได้ ไม่ว่าจะเป็นคนที่อยู่ไกลหรือใกล้ท่านก็ตาม

ผมรู้จักท่านอาจารย์วิภาต เมื่อท่านหวนกลับมารับราชการใหม่อีกครั้ง ตามคำเชิญของกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในตำแหน่งอาจารย์ใหญ่ โรงเรียนเกษตรกรรมแม่โจ้ จังหวัดเชียงใหม่ โดยผมเข้ามาสอบแข่งขันกับผู้สมัครอื่น ๆ จากทั่วประเทศ เมื่อต้นเดือนเมษายน ๒๕๒๘ โดยท่านเข้ารับราชการก่อนหน้าที่ผมไปเรียนแม่โจ้เพียงปีเดียวเท่านั้น

สมัยนั้นโรงเรียนเกษตรกรรมแม่โจ้ จะรับนักเรียนใหม่ตามหลักสูตรของกรมอาชีวศึกษา ปีละประมาณ ๘๐ คน โดยแบ่งเป็นนักเรียนทุน (คือรัฐจ่ายค่าอาหารเดือนละ ๒๐๐.- บาทให้) จำนวน ๔๐ คน และนักเรียนนอกทุน ๔๐ คน

แต่ก่อนนั้นที่จะเรียนเกษตรมีจำนวนน้อยเต็มที มีผู้สมัครเข้าเรียนไม่มาก จนรัฐบาลต้องเอาใจผู้เรียนโดยออกทุนให้อยู่และกินฟรีมาโดยตลอด

แม้กระนั้นผู้ปกครองลูกหลานที่เรียนจบ ม.๖ ก็ไม่อยากส่งเข้าเรียนต่อที่แม่โจ้ เพราะกิตติศัพท์ชื่อเสียงนักเรียนแม่โจ้สมัยนั้นเป็นที่เลื่องลือไปไกลมาก

เพื่อน ๆ บ้านผมมักจะพูดเปรย ๆ กับคุณพ่อผมว่า ทำไมจึงส่งผมไปเรียนแม่โจ้ เพราะแม่โจ้ก็คือโรงเรียนคัดค้านดานเรดี ๆ นั่นเอง

ผมไม่ใช่เด็กเหลือขอ ทำไมจึงส่งไปเรียนแม่โจ้

แต่น่าฉงนนักที่ปีนั้น (๒๔๘๘) กลับมีผู้สมัครเข้าสอบแข่งขันเป็นนักเรียนเกษตรแม่โจ้มากเป็นพิเศษถึงสองร้อยกว่าคน

เฉพาะผู้สมัครที่มาจากจังหวัดแพร่ก็เกือบได้จำนวนที่จะรับอยู่แล้ว เพราะลูกหลานชาวเมืองแพร่ เมื่อทราบว่าผู้แทนเมืองแพร่เก่าได้เป็นอาจารย์ใหญ่โรงเรียนเกษตรกรรมแม่โจ้ก็ฝากบุตรหลานมากับท่านมากมาย

ในฐานะที่ท่านเป็นนักการเมือง เป็น ส.ส.จังหวัดแพร่มาก่อน ผมคิดว่าท่านคงต้องหาทางคลี่คลายปัญหานี้ให้ได้

ในที่สุดท่านก็ตัดสินใจประกาศรับผู้สมัครกว่าสองร้อยคนเข้าเรียนหมดทุกคน เฉพาะผู้ที่ผ่านมาทดสอบภาคปฏิบัติ และอยู่สอบข้อเขียนภาคทฤษฎีจนครบทุกวิชา

เรียกว่าถ้าใครไม่หนีกลับไปก่อน ท่านรับเข้าเรียนหมด

ปี พ.ศ. ๒๔๘๘ จึงเป็นปีแรกที่ท่านอาจารย์วิภาตรับนักเรียนมากเป็นประวัติศาสตร์ ถึง ๒๑๒ คน

ในขณะที่ประกาศของกรมอาชีวศึกษาให้แม่โจ้รับนักเรียนใหม่เพียง

การตัดสินใจของท่านครั้งนี้ เป็นการวางเดิมพันกับตำแหน่งอาจารย์ใหญ่ชั้นเอก ซึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ขณะนั้นมีข้าราชการระดับนี้ก็เพียงผู้ว่าราชการจังหวัดเท่านั้น

หลายคนเป็นหนี้บุญคุณ เป็นหนี้ชีวิตต่อการตัดสินใจของท่านอาจารย์วิภาตครั้งนี้อย่างยิ่ง

ครับ ผมกำลังจะบอกท่านว่า อาจารย์วิภาตนั้นตลอดชีวิตการปฏิบัติหน้าที่ราชการไม่ว่าในตำแหน่งอะไร ท่านไม่เคยหวง ห่วงต่อตำแหน่งแม้แต่หน่วยนิด

ท่านกล้าตัดสินใจ และกล้ากระทำในสิ่งที่จะเกิดประโยชน์ต่อผู้อื่น โดยแท้

ศิษย์ของท่านจึงได้เกิด เป็นผู้เป็นคน มีวิญญาณและสปิริตจากการถูกอบรมหล่อหลอมให้อุดหนุน และเสียสละเพื่อสังคมในช่วงเวลาที่อยู่แม่โจ้นั้น ได้ทำให้ศิษย์ของท่านเติบโต ก้าวหน้าในทุกอาชีพของสังคม ครอบคลุมแทบทุกวันนี้

ไม่ว่าจะเป็นรัฐมนตรี อธิบดี ผู้ว่าราชการจังหวัด นายทหาร ตำรวจ ผู้บัญชาการเรือนจำ หัวหน้าสถานศึกษา เกษตรกรผู้นำ ผู้นำชุมชน และเกษตรกรต่าง ๆ ทั่วประเทศอยู่ในขณะนี้ ล้วนเป็นผลพวงของการตัดสินใจจากท่านอาจารย์วิภาต และเหล่าครูอาจารย์ในปกครองท่านอาจารย์วิภาตโดยแท้

ครับ ท่านได้สร้างให้พวกเราเป็นคนที่มีความกล้าสังคมมากที่สุด เราจึงลืมพระคุณของท่านไม่ได้ และมีอาจตอบแทนบุญคุณท่านได้หมดด้วย

แม้พวกเราตอนนั้น จะถูกกระหน่ำว่าหาว่าเป็นพวกหัวรั้อย (เพราะจบปี พ.ศ. ๒๕๐๐) พวกเศษสวะมาคิดที่แม่โจ้และอื่น ๆ ก็ตาม

แต่หัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตของทุกคนขณะนั้นต้องการที่พึ่ง ต้องการที่ศึกษา อบรม พวกเรามากหน้ากันมาไกล ๆ จากใต้สุดก็มี จากอีสานก็มาก ถ้าเราไม่ได้เรียนแม่โจ้ เราจะไปทางไหนกัน

ท่านจึงเป็นเสมือนไม้ใหญ่ที่ไม่เพียงแต่มีกิ่งก้านสาขาแผ่ช่วยคุ้มครอง ป้องกันให้พวกเราพ้นภัยเท่านั้น แต่ร่มเงาที่ปกคลุมยังแผ่กว้างให้เกิดความร่มเย็นเป็นสุขตลอดเวลาอันยาวนานโดยแท้

ขอคารวะท่านด้วยความสุจริตใจ และจริงใจยิ่งครับ

ในฐานะที่เป็นศิษย์ของท่านผู้หนึ่ง ผมมองเห็นท่านมาโดยตลอด ได้มีโอกาสร่วมงานกับท่านก็มากครั้ง จึงใคร่ขอพูดถึงท่านในสายตาและความนึกคิดโดยส่วนตัวสักครั้ง

ถ้าจะให้ตั้งคำถามในใจ แล้วตอบความในใจนั้นออกมาก็คงจะได้เนื้อความดังนี้

๑. ท่านเป็นนักประชาธิปไตยโดยตัวอย่าง

โดยที่ท่านเคยเป็นสมาชิกสภาผู้แทนจังหวัดแพร่และเลขาธิการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ตั้งแต่ยังหนุ่ม จึงทำให้ท่านสนใจการเมืองมาโดยตลอด

การปกครองในแม่โจ้สมัยนั้น กรมอาชีวศึกษาได้พิจารณารอบคอบแล้วเห็นว่าจะต้องได้บุคคลที่รอบรู้ และมีจิตวิทยาการปกครองสูงจึงจะสามารถดูแลนักเรียนเกษตร ได้อย่างเรียบร้อย

เพราะนักเรียนเกษตรแม่โจ้ขณะนั้น หลายคนก็เป็นเจ้าวิทยายุทธและจอมเขียนมาจากแหล่งต่าง ๆ กันทั้งนั้น การที่มีจอมยุทธต่าง ๆ ในที่แห่ง

เดียวกันนี้ เป็นเรื่องที่จะต้องใช้ความสามารถ และบุทวิธีในการปกครองอยู่ในระดับสูง

ท่านอาจารย์วิภาต ได้ใช้ความเป็นนักประชาธิปไตยของท่านเองมาจัดระบบการปกครอง ให้แก่ครูอาจารย์และนักศึกษาแม่โจ้ จนทำให้เหตุการณ์สำคัญที่เสี่ยงต่ออันตรายได้ผ่านพ้นไปได้ด้วยดี

ท่านแบ่งงานความรับผิดชอบ ให้เกียรติแก่ผู้ร่วมงานแก่ทุกคนที่พบปะ ให้ความสำคัญของงานที่ทุกคนได้รับมอบหมายเสมอหน้ากัน แม้ นักศึกษาก็ออกพบปะ พูดคุย ทักทาย สนใจงานที่ทำ สิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นได้ช่วยสร้างบรรยากาศความใกล้ชิดสนิทสนมกันอย่างยิ่ง ทั้งเหล่าครูอาจารย์และนักศึกษา

ในสมัยที่สถานศึกษาแม่โจ้ ได้รับการยกฐานะเป็นวิทยาลัยและสถาบันระดับมหาวิทยาลัยนั้น ท่านก็ยังปฏิบัติงานสม่ำเสมอ จนหลายคนที่ไม่เข้าใจและพบท่านเพียงผิวเผิน คิดว่าท่านคงไม่มีงานอะไรต้องทำเลยกระมัง เพราะงานได้ถูกแบ่งความรับผิดชอบไปหมดแล้ว

ผู้ที่รับงานก็ปฏิบัติงานได้เต็มที่ สามารถแสดงออกทั้งความคิดและผลงานต่าง ๆ อย่างอิสระมากที่สุด

จึงนับว่าท่านได้วางรากฐานการปกครองแม่โจ้แต่อดีตนจนถึงปัจจุบัน ด้วยระบบประชาธิปไตยที่ยากจะหาใครเหมือนได้

๒. เป็นผู้มีเมตตาธรรม

หลายต่อหลายคน ไม่ว่าจะเป็นลูกศิษย์ ผู้ร่วมงาน หรือผู้คุ้นเคยท่านอาจารย์วิภาต ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า “ใครก็ตามที่ตำหนิ หรือกล่าวหาว่าอาจารย์วิภาตไม่ดี ด้วยประการใดก็ตาม ขอให้รู้ไว้ด้วยว่าคนที่กล่าวหาอย่างนั้นแหละ คือคนที่ต้องการระวังให้มาก”

ด้วยการที่ท่านเป็นผู้มีเมตตาธรรมสูงส่งนี้เอง จึงทำให้ทุกคนที่รู้จัก
ท่าน ได้มีโอกาสพูดคุย หรือร่วมงานด้วยจะประทับใจในคุณลักษณะพิเศษ
ของท่านเป็นอย่างยิ่ง

เมตตาธรรมของท่านแผ่ไปยังทุกคน ทุกชั้นและวัย แม้แต่ภูตผีปีศาจ
ร้าย

ท่านเคยพูดเสมอ ๆ ว่า เวลาท่านทำบุญ กรวดน้ำ อุทิศส่วนกุศลนั้น
ท่านแผ่เมตตาบุญกุศลให้ทั้งบุพการี ครูอาจารย์ จนถึงภูมิผีเปรต ปีศาจที่อาจ
สิงสู่ตามสถานที่ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นในป่าเขา บนถนนในน้ำ และอากาศ

เวลาท่านขับรถยนต์ไปไหน ท่านจึงไม่เคยประสบภัยอันตรายอะไร
เลย เพราะวิญญูณเหล่านั้นเป็นมิตรกับท่านหมด มีแต่จะช่วยท่านให้อยู่รอด
ปลอดภัยตลอดทางด้วยซ้ำไป

ลูกศิษย์ของท่านอาจารย์ภาตทุกรุ่น ชาบซึ่งในเมตตาธรรมของท่าน
มาโดยตลอด ท่านไม่ทำโทษใครจนเสียอนาคต แม้ศิษย์บางคนจะต้องถูก
ข้อบังคับให้หมดสภาพการเป็นนักศึกษา ท่านก็ยังติดต่อหาสถานที่เรียนใหม่
ให้

เรียกว่าให้เขาได้เรียนจนพอใจ

สมัยหนึ่งถึงกับเป็นเรื่องฮือฮากันมากในวงการอาชีวเกษตรของ
ประเทศไทย

เพราะท่านรวบรวมบรรดานักศึกษาที่ไม่อาจเรียนต่อได้ด้วยข้อบังคับของ
กระทรวงศึกษาธิการ (คือหมดสภาพเป็นนักศึกษา) จัดหลักสูตรพิเศษ คือ
อนุญาตให้ศึกษาได้ในชั้นปกติกับนักศึกษาอื่น ๆ

พอครบ ๓ ปี หรือ ๕ ปี ท่านก็ออกประกาศนียบัตรของ
ผู้อำนวยการวิทยาลัยเกษตรกรรมแม่โจ้ให้ เรียกประกาศนียบัตรนี้ว่า
“ประกาศนียบัตร ผ.อ.”

เป็นเรื่องน่าสนใจยิ่ง ที่นักศึกษาซึ่งได้รับ “ประกาศนียบัตร ผ.อ.” นี้
หลายต่อหลายคน ประสบผลสำเร็จในชีวิตการทำงานอยู่ในระดับสูง เป็นนัก
บริหารงานทั้งภาครัฐกิจเอกชน และส่วนตัวที่มีสมรรถภาพสูงและประสบ
ผลสำเร็จที่น่ายกย่อง

คำพูดที่ประทับใจประโยคหนึ่งของท่านก็คือ “ปลูกไมตรีดีกว่าพาล”
ทุกครั้งที่พบใคร หรือใครขอความช่วยเหลือ ท่านมีเคยปฏิเสธ

ครั้งหนึ่ง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๕ ภายหลังจากไปร่วมงานของชมรม
ศิษย์เก่าแม่โจ้ ภาคอีสาน และอยู่ระหว่างขับรถยนต์กลับบ้านที่เชียงใหม่ เส้นทาง
ระหว่างขอนแก่น-ชุมแพ นั้น เผอิญมีรถยนต์กระบะขนาดเล็กเสียและจอดอยู่
ข้างทาง

ท่านจอดรถ และลงไปไต่ถาม จึงทราบว่ารถยนต์ขัดข้อง แต่เจ้าของ
รถจำเป็นต้องไปชุมแพ ท่านพยายามช่วยแก้ไขอยู่พักใหญ่ และเห็นว่าไม่มีทาง
จะทำให้ดีได้ จึงตกลงใจลากจูงรถที่เสียไปชุมแพ ซึ่งต้องใช้เวลาเพิ่มมากขึ้น
กว่าปกติอีกเกือบสองชั่วโมง

ไม่ต้องบอกนะครับว่า เจ้าของรถยนต์จะรู้สึกอย่างไร เมื่อท่านลากจูง
รถที่เสียไปชุมแพ และได้ทราบภายหลังว่าท่านคือ อธิการบดีของสถาบัน
เทคโนโลยีการเกษตรแม่โจ้

ท่านอาจารย์วิภาต เป็นผู้ที่รัก เมตตาต่อครอบครัว ญาติมิตร มีความ
ห่วงใยต่อลูกหลาน ศิษย์ และทุกคนที่ทุกข์ร้อน ท่านจะหาทางช่วยเหลือ ปิด

เป่า บรรเทาทุกข์เหล่านั้นให้เบาบางลง ทาสครั้งที่โอกาสนับเป็นตัวอย่างที่ดี
ของครอบครัวยิ่ง

๓. เป็นผู้มีความริเริ่มและพัฒนางานใหม่ๆ เสมอ

ยังไม่มีผู้บริหารสมัยใดของสถานศึกษาแม่โจ้ที่ปกครอง และอยู่กับแม่
โจ้ยาวนานเท่ากับท่าน ท่านได้พัฒนางานของแม่โจ้ และการอาชีพเกษตรโดย
ส่วนรวมมาโดยตลอด จนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต

แม่โจ้จึงเป็นเหมือนรูปแบบงานอาชีพเกษตรที่ถ่ายทอดงาน และความ
เติบโตของการอาชีพเกษตรมาแต่แรกจนถึงปัจจุบัน

เมื่อ ๓๐-๔๐ ปีที่ผ่านมา นักเรียนแม่โจ้แต่ละรุ่นที่จบออกไปได้
เปรียบเทียบกับแม่โจ้ สถานศึกษาที่เขาใช้ชีวิตอันแสนจะทรหด และเต็มไปด้วย
การต่อสู้เพื่อความอยู่รอด และแสวงหาวิชาความรู้ในชีวิตว่า แม่โจ้คือ
“มหาวิทยาลัยแห่งชีวิต” เป็นสถาบันการศึกษาของการเป็นนักเกษตรและผู้นำ
ชนบทของสังคม

จะมีใครล่วงรู้หรือว่า ปัจจุบัน “มหาวิทยาลัยแห่งชีวิต” ที่เขาเปรียบ
ไว้แต่อดีตนั้น ได้กลายมาเป็นมหาวิทยาลัยที่สมบูรณ์ ที่จะให้ทั้งสติ ปัญญา
และการเรียนรู้การปรับตัวของชีวิตเด็กหนุ่มเด็กสาว

และถ้าไม่มีใครนำทีม บุคลากรอุปสรรคสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ให้เป็นที่
ยอมรับแก่สังคมแล้ว แม่โจ้จะเติบโตได้จนถึงขนาดนี้เล่า

แม่โจ้จึงเป็นวิทยาลัยเกษตรกรรม ในสังคมกรมอาชีพศึกษาแห่งแรกที่
เปิดประตูโอกาสของการอาชีพเกษตรให้กว้างและอยู่ในระดับสูงขึ้น ซึ่งมีผลทำ
ให้สถานศึกษาเกษตรกรรมอื่น ๆ ภายหลังได้รับการปรับปรุงและยกฐานะ
ติดตามกันมาตามลำดับ

ท่านได้สร้างคน สร้างคุณภาพของงานและผลผลิตที่สังคมยอมรับ
ขึ้นขอให้ปรากฏโดยทั่วไปเป็นที่ประจักษ์ตราบเท่าทุกวันนี้

ไม่ว่าจะเป็นโครงการ และงานใหม่ ๆ ที่ทำให้แม่โจ้เป็นผู้นำในสาขา
ชีวเกษตรได้ถูกนำมาประยุกต์ คัดแปลง ทดลอง ทำที่แม่โจ้ก่อนทั้งสิ้น

ไม่ว่าจะเป็นงาน องค์การเกษตรกรในอนาคตแห่งประเทศไทย (อกท.)
ซึ่งได้วางฐานรูปแบบงานของ อกท. กรมอาชีวศึกษา และชกท. (ชุมนุม
เกษตรกรในอนาคตแห่งประเทศไทย) ของโรงเรียนในสายสามัญศึกษา ที่ได้
พัฒนาแล้วในปัจจุบัน

งานยุวเกษตรกรในอนาคต และองค์การแม่บ้านชนบท (Young
Farmers of Thailand and Future Home Makers of Thailand) เป็นต้น

การเปิดหลักสูตร ฝึกหัดครูมัธยมเกษตรกรรมเทคนิคเกษตร และ
ปวส.เกษตร ตามลำดับ

ท้ายสุด ท่านได้ต่อสู้และพัฒนาแม่โจ้จนสามารถยกระดับที่สามารถให้
การศึกษาได้สูงสุดถึงปริญญาเอกทางการเกษตรและสาขาที่เกี่ยวข้อง

ได้ยกระดับงานอาชีวเกษตรถึงขั้นอุดมศึกษาในระดับศึกษา สาขา
เฉพาะอย่างตราบจนปัจจุบันนี้

แม่แม่โจ้สมัยที่ท่านดำรงตำแหน่งอธิการบดีอยู่นั้น จะเป็นการเริ่ม
ระบบการปกครอง และการศึกษาเช่นเดียวกับมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ซึ่งมีอุปสรรค
หลายอย่างให้แก้ไข ท่านก็มีใ้ย้อท้อ ได้ให้กำลังใจฝ่ายปฏิบัติช่วยกันทำงาน
สร้างงานร่วมมือกันทุกฝ่ายปัญหาจึงคลี่คลายได้ในไม่ช้า

ท่านมองเห็นถึงความสำคัญในการสนับสนุนและให้โอกาสแก่นักเรียน
อาชีวเกษตร ที่จะได้มีโอกาสเล่าเรียนสูงถึงระดับปริญญา เช่นเดียวกับผู้เรียน
ทางสายสามัญโดยแม่โจ้ได้จัดโควตาผู้เข้าเรียนต่อในสถาบัน

เทคโนโลยีการเกษตรแม่โจ้ จากผู้สำเร็จการศึกษาด้านอาชีพเกษตร ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ถึง ๖๐% และคัดเลือกรวมจากส่วนกลางเพียง ๔๐%

เป็นการให้โอกาสทางการศึกษาแก่ผู้มีกิจกรรมดีเด่น และเสียสละงานส่วนรวมของสถานศึกษาเดิมได้รับผลตอบแทน เพราะคุณเหล่านี้เมื่อจบการศึกษาแล้ว จะได้เป็นกำลัง เป็นความหวังของงานเกษตรทั้งด้านการเสียสละการทำประโยชน์ให้แก่สังคม และลักษณะความเป็นผู้นำของสังคมต่อไป

ท่านมุ่งมั่นอยู่เสมอที่อยากเห็นงานอาชีพเกษตรของประเทศไทยมีการพัฒนาต่อเนื่อง และแบ่งงานกันทำ ท่านจึงเน้นด้านการจัดหลักสูตรปริญญา โดยรับจากผู้จบศึกษาระดับ ปวส. และ ปมก. เกษตรกรรมให้มุ่งเน้นวิชาชีพเฉพาะอย่าง และการจัดหลักสูตรในระดับสูงขึ้น ถ้ามีกำลังและความพร้อม

ประตูของการอาชีพเกษตร จึงเปิดกว้าง และเปิดตลอดเวลาให้ผู้ผ่านการฝึกอบรมทางอาชีพเกษตรได้เล่าเรียนสูงถึงระดับปริญญา หรืออุดมศึกษาอาชีพเกษตรที่แม่โจ้ โดยเสมอภาคแก่ทุกสถานศึกษา

เรื่องนี้วิทยาลัยเกษตรกรรมและวิทยาเขตเกษตรต่าง ๆ คงจะทราบดี

นอกจากนี้ ท่านยังได้เริ่มจัดงาน วันเกษตรแม่โจ้ เพื่อเผยแพร่และประชาสัมพันธ์งานของสถาบันฯ ในรอบปีให้แก่บุคคลภายนอกได้ทราบ

ได้ให้โอกาสเกษตรกร นักเรียน นักศึกษา และประชาชนได้เข้ามาแสวงหาความรู้ ความบันเทิงจากสถานศึกษาซึ่งสนับสนุนโดยงบประมาณของรัฐบาลตอบแทน โดยเริ่มงานปีแรกเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ ต่อมาได้พัฒนาและขยายงานเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ จาก ๒ วัน เป็น ๕ วัน โดยมีผู้สนใจเข้าชมงานล้นหลาม สมเจตนารมณ์ทุกประการ

งานวันเกษตรแม่โจ้จึงได้กลายเป็นเอกลักษณ์ของแม่โจ้ด้านการ

เผยแพร่งานทางวิชาการเกษตรที่น่าสนใจงานหนึ่งในภาคเหนือ

นอกจากนั้น ท่านยังได้ปูทางการขยายตัวของแม่โจ้เพื่ออนาคตไว้อีกด้วย เช่นการเปิดศูนย์ไร่ฝักและการศึกษาต่อเนื่องที่ อ.ละแม จ.ชุมพร การพัฒนางานวิจัย และส่งเสริมอาชีพแก่คนไทยในท้องถิ่นกันดารยากจนและชาวไทยภูเขา โดยเปิดสถานที่ทดลองการเกษตรและเพื่อการฝึกงานของอาจารย์และนักศึกษาไว้ตามสถานที่ต่าง ๆ ตามโครงการเกษตรที่สูง ในพระราชดำริและพระราชประสงค์ และงานไร่ฝักอื่น ๆ ที่จังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย และเพชรบูรณ์

การริเริ่ม และสร้างงานย่อมต้องทำให้ท่านเหน็ดเหนื่อยในการเดินทางไปสำรวจ ประชุมโครงการเพื่อวางแผน และปฏิบัติการร่วมกับหน่วยงานต่าง ๆ ตลอดเวลา ท่านไม่เคยบ่น หรือท้อถอย แต่จะสนุกสนานกับงานที่ท่านตลอดเวลา ทำให้บรรยากาศของการทำงานราบรื่นและมีจุดหมายที่เห็นได้เด่นชัด

ท่านจึงเป็นผู้ที่มีสายตายาว และมองเหตุการณ์ในอนาคตได้อย่างชาญฉลาด แม้ตอนเริ่มโครงการต่าง ๆ แต่ครั้ง มักจะมีผู้ไม่เห็นด้วย หรือคำหาดิฉินนิทา แต่ท่านมิได้ถือ เพราะท่านต้องการพิสูจน์ให้คนรุ่นต่อมาได้เห็นว่าความเป็นอัจฉริยะไม่จำเป็นต้องเห็นในปัจจุบันเสมอไป ผลงานในอดีตของท่านต่างหากที่ได้พิสูจน์ให้คนรุ่นต่อมาได้เห็นว่า ท่านมีความเป็นอัจฉริยะแค่ไหน ต่อการตัดสินใจ และสร้างงานต่าง ๆ ขึ้นมาได้อย่างราบรื่นและสมบูรณ์แบบ

จะพูดว่าท่านเป็นคนมือถึงก็ยังไม่เกินความจริงเลย

๔. เป็นนักพัฒนาชนบท

ท่านตระหนักและพูดอยู่เสมอว่า **ปรัชญาแม่โจ้นั้น** ต้องเน้นด้านการพัฒนาชนบทเป็นงานแรก และถือเป็นงานสำคัญที่จะทำให้แม่โจ้ “เด่น” ต่างไปจากมหาวิทยาลัยอื่น ๆ

ทั้งนี้เพราะแม่โจ้ ตั้งอยู่ในถิ่นชนบท เป็นมหาวิทยาลัยที่ให้การศึกษา และฝึกอบรมทางการเกษตรจึงควรวางแผนและมองแนวการพัฒนางานด้านนี้ให้สูง

ท่านจะออกไปเยี่ยมโครงการต่าง ๆ เช่น โครงการพัฒนาอาชีพชาวไทยภูเขา และการส่งเสริมอาชีพแก่ราษฎรในท้องถิ่นยากจน โดยร่วมงานกับโครงการหลวงภาคเหนือ กว่าสิบปีผ่านมาแล้ว

การที่ท่านได้ออกร่วมงานโครงการพัฒนาชนบทเสมอ ๆ ระหว่างช่วงวันหยุดประจำสัปดาห์นั้น ได้ทำให้ท่านเข้าใจชีวิตของราษฎรในชนบท ความต้องการและแนวทางการพัฒนาชนบทไว้มากมาย ที่ท่านมักจะเล่าสู่กันฟังอยู่เสมอ ถึงความยากจน และอะไรคือความหวัง ความต้องการอันแท้จริงของชาวบ้านในถิ่นยากจน เหล่านั้น

เมื่อมีโอกาสได้พบปะผู้เกี่ยวข้อง ก็จะขอให้เขาช่วยเหลือ และพาไปเยี่ยมสถานที่ต่าง ๆ เหล่านั้น เพื่อให้การช่วยเหลือจนทำให้ราษฎรในเขตชนบทรู้จักท่านดีทุกหนแห่ง

แม้การตามเสด็จ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เพื่อถวายคำอธิบาย และรายละเอียดของงานต่าง ๆ ที่สถาบันฯ เป็นผู้ดำเนินการต่าง ๆ ก็ปฏิบัติต่อเนื่องอยู่ประจำทุกปีมิได้ขาด

ชื่อ “แม่โจ้” จึงเป็นที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงทราบเป็นอย่างดี จากผลงานของเหล่าครูอาจารย์และนักศึกษาที่ท่านนำไปร่วมสร้างงานถวายหลายแห่งหลายเวลาด้วยกัน

บารมีนี้มีผลให้พระองค์ท่านสนพระทัยและเสด็จเยี่ยมแม่โจ้ครั้งแรก
เมื่อ วันที่ ๓ มกราคม ๒๕๑๖ สมัยยังเป็นวิทยาลัยเกษตรกรรม และเสด็จใน
พิธีพระราชทานปริญญาบัตรแก่บัณฑิตของสถาบันเทคโนโลยีการเกษตรแม่โจ้
ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๑ เป็นต้นมา รวม ๖ ครั้ง

เคยมีลูกศิษย์ลูกหาดังข้อสังเกต และเล่าสู่กันฟังเสมอว่า “ทุกอย่างก้าวที่
อาจารย์ภาดสัมผัส จะทำให้เกิดความก้าวหน้า เป็นสิริมงคลแก่เจ้าของพื้นที่
หรือกิจการเหล่านั้นทุกแห่ง”

เรื่องนี้จะเท็จจริงหรือพิสูจน์ได้มากน้อยแค่ไหนก็ตามที่เกิด แต่ทุก
สถานที่ที่ท่านแวะเยี่ยม พักพิง หรือเชื้อเชิญท่านไปนั้น ภายหลังจะพบว่า
กิจการได้เจริญเติบโตก้าวหน้าตลอดเวลา

แม้แต่หมู่บ้านที่ท่านแวะเยี่ยมให้การช่วยเหลือแต่แรกนั้น บัดนี้ได้
เจริญเติบโต มีอาชีพและรายได้อยู่ได้อย่างสบาย

งานพัฒนาชนบท จึงเป็นงานที่ท่านรักและปฏิบัติอยู่อย่างสม่ำเสมอ
ตลอดเวลา

๕. เป็นผู้ส่งเสริมทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย

อาจารย์ภาด เป็นผู้บริหารสถานศึกษาแม่โจ้ท่านแรกที่ได้กำหนดให้
มีการนำปัจจัยจากผู้ร่วมบริจาค ในการทอดกฐินประจำปีของสถาบันฯ เพื่อ
ทำนุบำรุงวัดวาอารามในบรรพพุทศาสนา

ท่านได้ร่วมรณรงค์หาเงินหาทองไปซ่อมแซมและถวายเป็นปัจจัยแก่
วัด และพระสงฆ์ในท้องถิ่นถาวรอยู่ตลอดเวลา ได้นำนักศึกษา อาจารย์
เครื่องทุนแรงและเครื่องมือเครื่องมือออกพัฒนาวัด สถานสาธารณะประโยชน์
เป็นประจำ

นอกจากนั้นยังสนับสนุนศิลปวัฒนธรรมไทย วัฒนธรรมไทยพื้นบ้าน
ภาคเหนือต่าง ๆ โดยร่วมในงานประเพณีของจังหวัด และอำเภอมิได้ขาด

แม้ครั้งหนึ่ง ท่านได้รับการร้องขอจากทางวัดให้ท่านช่วยจัดหาอาหารโรง
ทาน เพื่อเลี้ยงคนและจัดหาอาหารถวายพระ เป็นจำนวนพัน ๆ ที่วัดพระสิงห์
วรมหาวิหาร ซึ่งไม่มีใครจะรับได้ แต่ท่านรับด้วยความยินดี และลงมือดูแล
การทำอาหารด้วยตนเอง ทำให้การเลี้ยงของวัดครั้งนั้นลุล่วงด้วยดี

เวลาท่านขับรถยนต์ผ่านวัดต่างจังหวัด ท่านมักจะแวะเพื่อนมัสการ
พระสงฆ์และพระพุทธรูปในวัดอยู่เสมอ มิฉะนั้นก็จะร่วมสนทนาธรรมกับ
พระสงฆ์อยู่ครั้งละนาน ๆ ก่อนจะกลับก็จะถามถึงความต้องการของวัด และ
ร่วมมอบปัจจัยในสิ่งที่วัดขาดแคลนนั่นด้วยทุกครั้ง

เรื่องที่เป็นที่ประทับใจผมมาก ทุกครั้งที่ได้มีโอกาสร่วมเดินทางไปกับ
ท่านในสถานที่ต่าง ๆ

ที่พำนักของท่าน จึงมักจะมีพระภิกษุมาแวะสนทนากับท่านอยู่
บ่อยครั้ง เชิญให้ท่านอาจารย์ไปแวะเยี่ยมวัด หรือร่วมมือกับชาวบ้านสร้าง
ถาวรวัตถุเพื่อบำเพ็ญบุญทางศาสนา

และท่านก็จะไปทุกครั้ง แม้แต่จะอยู่ต่างจังหวัดก็ตาม

เป็นที่น่าเสียดายยิ่ง ที่ความปรารถนาของท่านมีอาจส่งผลได้ ก่อน
หน้าที่ท่านจะเสียชีวิตมีนานนักท่านปรารถนาว่าท่านจะบวชในบรรพชิต
ศาสนาที่วัดแม่โจ้ ในวาระที่แม่โจ้ครบ ๕๐ ปี โดยแต่เดิมท่าน ตั้งใจจะบวช
ในช่วงงานวันแม่โจ้ ๕๐ ปี แต่เนื่องจากสุขภาพท่านไม่ค่อยดีนัก มักจะเป็น
หวัดและมีอาการไข้เสมอ ๆ ประกอบกับลูกศิษย์ลูกหาอยากให้ท่านได้ร่วมงาน
ฉลองในโอกาสครบรอบ ๕๐ ปีกันก่อนด้วย ท่านจึงยืดเวลาออกไป โดยหวัง
ว่าจะบวชภายในปี พ.ศ. ๒๕๒๗ ให้ได้

ในระหว่างนอนเจ็บ รับการรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลมหาราชนคร
เชียงใหม่ เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๒๗ เป็นต้นมานั้น ความปรารถนา
ของท่านที่จะบวชได้แน่วแน่มากขึ้น

ระหว่างไปแะเยี่ยม ในขณะที่ท่านป่วยในโรงพยาบาลนั้น ท่านจะ
หยิบยกและพูดถึงคำสอนของสมเด็จพระสันตมาสัมพุทธเจ้าและของท่านเหลื
ยผ่านท่านไม่เคยกลัวความตาย แม้บางครั้งพวกเราจะวิตกที่เห็นอาการท่าน
ทรุดลงไปทุกทีก็ตาม

ท่านเอ่ยถึง ท่านพระครูวัดแม่ใจ ที่ท่านตั้งใจจะบวชและพำนักอยู่ที่วัด
นี้ และท่านพระครูก็ได้ไปเยี่ยมโปรดท่านถึงห้อง ก่อนหน้าจะถึงแก่
อสัญกรรมไม่กี่วัน

เคยพูดกันเล่นในระหว่างดื่ม ท่านพูดอยู่เสมอว่า “แม้ท่านจะตายก็จะ
ไม่ไปไหน จะวนเวียนอยู่ดูแลแม่ใจให้ตลอด” พวกเรายังเ้าท่านว่า ถ้าอย่าง
นั้นเวลาดังงั้นดื่มเหล้ากันจะได้รินเผื่ออาจารย์ไว้ที่หนึ่งก็แล้วกันครับ

ผลบุญจะบังเกิดให้ทุกทาง แม้แต่การตั้งใจและยึดมั่นในสิ่งดี ความ
ปรารถนาและความตั้งใจของท่านได้บรรลุผลแล้วจากศรัทธา และกรรมดีที่
ท่านได้สั่งสมไว้ ขณะเมื่อมีชีวิตอยู่

๖. เป็นนักปกครองที่ดีเยี่ยม

การปกครองนักศึกษา และครูอาจารย์ มิใช่ของง่าย เพราะเป็นการ
ปกครองคนที่อยู่ในวัยการศึกษาเป็นคนหนุ่มสาว ที่มีอิสระทั้งแนวความคิด
และการปกครองตัวเอง

โดยเฉพาะในอดีตแล้ว การปกครองนักเรียนแม่ใจนั้น ต้องถือเป็น
เทคนิคพิเศษอย่างหนึ่งของนักปกครองทีเดียว

อุปนิสัยส่วนตัวแล้ว ท่านเป็นคนสุภาพ ร่าเริงเป็นกันเอง คุย
สนุกสนาน ไม่ถือตัว และไม่เคยโกรธใครเป็นเรื่องส่วนตัว

การที่ท่าน มีอุเบกขา ไม่ถือโทษโกรธใครจึงทำให้ไม่มีใครอยากโกรธ
ท่าน เพราะถ้าไม่ทักท่านก่อนท่านก็จะทักเราก่อนทุกครั้ง

ท่านเป็นคนจริงใจ มีเคยเสแสร้งอะไรกับใครไม่ว่าที่ไหน อย่างไร
ความเยือกเย็นและความจริงใจ บางครั้งทำให้บางคนมองว่าท่านอ่อนแอ ขาด
ความเด็ดขาด แต่นั่นเป็นทางปฏิบัติอย่างหนึ่ง ที่ท่านได้ทำให้นาวาแม่โจ้ ฝั
กถิ่นใหญ่ พายุแรง และฟ้าคะนองด้วย เมฆฝนได้อย่างราบรื่น

ท่านจึงเป็นนักปกครองที่เต็มไปด้วยบารมี

แม้ท่านจะอยู่เฉย ๆ กลไกของงานไม่เคยติดขัดหรือสะดุด ทั้งนี้เพราะ
ท่านให้ความเมตตา เป็นธรรม และจริงใจแก่ทุกคน

ท่านเป็นนักปกครองที่มีอะไรหลายอย่างน่าศึกษามาก ท่านมีอารมณ์
ขัน ซึ่งได้ช่วยแก้สถานการณ์ต่าง ๆ ได้ผลดีมาหลายครั้ง

ท่านให้เกียรติผู้ร่วมงาน และงานของผู้อื่นเสมอไม่เคยอ้างเอางานคน
อื่นมาเป็นผลงานของท่านเองเลย ผู้ร่วมงานกับท่านพบว่า ท่านให้โอกาส
ทำงานเต็มความสามารถของแต่ละคน แม้พลาดพลั้งก็ยังให้กำลังใจ และช่วย
แก้ไขให้จนลุล่วง

ท่านเป็นนักปกครอง เป็นหัวหน้างานที่ไม่ถือตัว ไม่ถือยศ ทั้งที่ชาติ
ตระกูลของท่านก็สูงส่ง มีเกียรติทุกอย่าง แต่ท่านพร้อมจะลงมาร่วม
แลกเปลี่ยน สนทนาและสังสรรค์กับทุกคนได้ทุกครั้ง

ท่านเป็นหัวหน้างาน ที่ลงไปหาผู้ร่วมงาน ได้ถามปัญหาและติดตาม
งานด้วยตนเอง แทนที่จะสั่งให้ผู้ร่วมงานเข้าพบเพื่อรายงานและชี้แจงงานที่
มอบหมาย

ท่านจึงเป็นนักปกครองที่เต็มไปด้วยพระคุณ และเห็นอกเห็นใจผู้อื่น
มากกว่าตัวท่านเอง

ผมเคยกราบเรียนท่านเสมอว่า ถ้ามีอะไรขอได้โทรศัพท์หรือเรียกผม
ไปหาที่ห้องทำงานท่านก็ได้ ท่านกลับตอบผมว่าไม่เป็นไร ท่านอยากมาเยี่ยมที่
ทำงานของผม อยากเห็นงานของผม และถือได้ไปมาหาสู่กันตามธรรมเนียม
ไทย

จึงไม่เป็นเรื่องแปลกเลย ที่พวกเราจะเห็นท่านในขณะดำรงตำแหน่ง
อธิการบดี หรือ ผู้อำนวยการสมัยก่อน แวะไปเยี่ยมคุยกับผู้ร่วมงานในทุ่งนา
ในแปลง หรือตามห้องทำงานต่างๆ

และถึงไม่มีอะไรจะที่พวกเราจะดีใจ ภูมิใจมากทุกครั้งที่เห็นท่านเดิน
ลุยแปลงผัก แปลงนา และคอกสัตว์มาพบ และได้ถามปัญหา และงานที่ทำ

แล้วใครที่คิดว่าท่านไม่มีงานบนโต๊ะทำแล้วหรือ จึงได้มีเวลาไปเยี่ยม
งานของใครต่อใครอย่างนั้น ก็สุดแต่จะคิดเถิด

ท่านสอนพวกเราเสมอๆ ว่า อย่าไปทำอะไร คิดอะไรให้เกินกว่าเหตุ
หรือคิดว่าทำไม่ได้ ท่านเป็นหัวหน้า มีหน้าที่ช่วยแก้ปัญหาให้ผู้ร่วมงานอยู่
แล้วต้องค่อยๆ ว่ากันไป

ท่านจึงเป็นนักปกครอง ที่ไม่ต้องลงมือลงไม้มากเท่าไร แต่ได้งาน
มากเกินคาด จากผู้ร่วมงานที่ต่างก็ต้องแสดงฝีมือ และผลงานกันเต็มที่

ท่านจึงเป็นนักปกครองที่ดี ที่จะต้องพูดถึงไปอีกยาวนาน

๗. เป็น “ครู” ที่ประเสริฐ

ครูที่ประเสริฐก็คือปรมาจารย์ของศิษย์นั่นเอง

ตลอดชีวิตอันยาวนานของการเป็น “ครู” ของอาจารย์วิภาต นั้นมีแต่
การให้ ไม่ว่าจะเป็นวิชาความรู้ ความสามารถ ความทรหดอดทน และการ
ปรับตัวต่อสังคม เป็นต้น

ท่านเป็นแบบอย่างที่ดีทุกแบบแก่ศิษย์ ไม่ว่าจะเป็นในฐานะรุ่นพี่
อาจารย์ หัวหน้างาน แลพ่อ

ท่านมักจะเตือนสติศิษย์อยู่เสมอ ว่าอย่าทอดทิ้งงานหนัก เรียนเกษตร
ต้องทำงานได้ทุกอย่าง จะหนักเบาอย่างไรต้องสู้ หลายคนชอบที่ท่านพูดว่า
“งานหนักไม่เคยฆ่าคน”

ท่านเคยพูดกับพวกเราเสมอว่า ชีวิตครูของท่านนั้นมีความสุข มีความ
สบายใจ ไม่ว่าท่านจะไปทางไหน จะพบแต่ศิษย์ทั้งนั้น เวลาท่านขับรถยนต์
ไปไหนไกล ๆ ท่านบอกว่าแะที่ไหนก็ต้องมีคนรู้จักที่นั่น จึงไม่วิตกอะไร

ท่านไม่ได้พูดเกินความจริงเลยครับ

ภายหลังจากหมดเทอมในตำแหน่งอธิการบดีแล้ว ลูกศิษย์ของท่าน
เป็นจำนวนมากที่ชิคาโก สหรัฐอเมริกา ได้เชิญท่านไปสหรัฐเพื่อพบปะบรรดา
ศิษย์เก่าแม่โจ้ที่ชิคาโก และเมืองอื่น ๆ

การไปชิคาโกครั้งนั้น ท่านมีความสุขมาก เล่าให้เราฟังเสมอว่า
ลูกศิษย์ดูแลเอาใจใส่ และพาท่านไปไหนต่อไหน จนบางครั้งเกรงใจมาก จน
ไม่กล้าเดินดูสินค้าอะไรในห้างสรรพสินค้า เพราะพอท่านสนใจอะไร ลูกศิษย์
จะแอบไปซื้อให้ท่านเสียแล้ว

ปีนี้ถ้าท่านยังมีชีวิตอยู่ ก็คงได้รับเชิญไปอีกดังเช่นปีกลาย เผอิญลูก
ศิษย์ที่แวะมาเมืองไทยเพื่อมาเชิญท่านไปสหรัฐดังเช่นเมื่อต้นเดือนพฤศจิกายน
๒๕๒๖ นั้น ก็เพียงได้แต่เอาหรีด มาวางคารวะศพท่านแทนคำเชิญ

ใครที่คิดใจฝีมือการประกอบ และปรุงอาหารของบรรดาลูกศิษย์ของท่านอาจารย์วิชาต ไม่ว่าจะเป็นวัวหัน หมูหัน ในอดีต แฮม เบคอน ไส้กรอก ในปัจจุบัน และอาหารอื่น ๆ ทุกคนจะเกรงใจให้ท่านอาจารย์วิชาตหมด เพราะท่านชอบอาหาร และสอนวิชาผลิตภัณฑ์และการถนอมอาหารมาโดยตลอด

จึงไม่แปลกเลยที่ศิษย์แม่โจ้หลายคนเอาดีและดังเรื่องการทำอาหาร ถึงกับเปิดร้านอาหาร สวนอาหาร และภัตตาคารได้อย่างสบาย ทั้งในและต่างประเทศเขียวแหละครับ

ตัวของท่านเองก็เคยดำเนินกิจการภัตตาคารชั้นหนึ่งของเชียงใหม่ คือ “ภัตตาคารเมืองอิน” ในอดีต ซึ่งได้รับพระมหากรุณาธิคุณ จากสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี เสด็จไปเปิดซื้อร้านและเสวยพระกระยาหารเป็นสิริมงคล เมื่อหลายปีมาแล้ว

แม้ในระยะหลัง ๆ เมื่อดำรงตำแหน่งอธิการบดีท่านจะได้เลิกราเรื่องการสอนวิชาทางอาหารแล้วก็ตาม แต่ท่านก็ยังสนใจทำอาหารเองที่บ้าน และรับรองแขกหรือ ลูกศิษย์ เพื่อนฝูง ด้วยฝีมือท่านเองตลอด

ผู้ที่สนใจก็ติดตามสูตรอาหารของท่านได้เสมอ

แม้การรับประทานอาหารที่ได้อย่างไร ท่านก็แนะนำสอนพวกเราอยู่เสมอ เรียกว่าอะไรดี ๆ ที่ท่านพบได้ทดลองแล้วได้ผลก็จะนำมาบอกกล่าวพวกเราอยู่เสมอ

ท่านจึงเป็นครูได้ตลอดเวลา

และเป็นครูที่ประเสริฐ เป็นปรมาจารย์ของบรรดาลูกศิษย์ทั้งปวง

๘. เป็นปูชนียบุคคล

ตลอดชีวิตของท่านอาจารย์ภาค ได้อุทิศเพื่อการสร้างและพัฒนาแม่
โจ้มาโดยตลอด ท่านไม่เคยใช้ประโยชน์จากตำแหน่งหน้าที่การงานไปในทาง
ที่มีขอบเลย

ท่านจึงเป็นที่รัก ที่น่าเคารพนับถือจากทุกคน

ไม่ว่าจะเป็นคนใกล้ท่าน หรือไกลท่านก็ตาม ทุกคนยอมรับว่าตลอด
ชีวิตกว่า ๓๐ ปี ที่ท่านอยู่ในแม่โจ้นั้น ท่านได้สร้างทุกอย่างที่จะเป็น
ประโยชน์แก่แม่โจ้มาโดยตลอด

ได้เสียสละ อุทิศทั้งหยดเหงื่อ แรงกาย และสติปัญญา เพื่อพัฒนาให้
แม่โจ้ได้ก้าวหน้า เดิมโต แข็งแกร่ง เป็นถึงสถาบันระดับมหาวิทยาลัย ที่มี
เกียรติและศักดิ์ศรีทุกอย่างเพียบพร้อมแก่พวกเรารุ่นต่อมา

ท่านจึงสมควรแล้วที่จะได้รับการยกย่องให้เป็น “ปูชนียบุคคล” เป็น
สัญลักษณ์ของสถานศึกษาเกษตรแม่โจ้

เหมาะที่จะกราบไหว้ บูชา เพื่อให้เป็นสิริมงคล

ขณะนี้นักศึกษา ปัจจุบันรุ่นที่ ๔๕ ของสถาบันเทคโนโลยีการเกษตร
แม่โจ้ จะได้เป็นแกนกลางในการดำเนินงานเพื่อรวบรวมปัจจัยจากบรรดาศิษย์
เก่าแม่โจ้ และผู้เคารพนับถือท่าน ได้จัดสร้าง อนุสาวรีย์รูปเหมือนของท่าน
อาจารย์ภาค ไว้เป็นสิ่งเคารพกราบไหว้บูชา เป็นมิ่งขวัญ และสิริมงคลแก่
สถาบันฯ และทุกท่านในวันนี้

ท่านที่สนใจ จะร่วมบริจาคสิ่งก่อสร้าง อนุสาวรีย์รูป เหมือนท่าน
อาจารย์ภาค ครั้งนี้ ขอได้โปรดติดต่อกับทางองค์การนักศึกษาแม่โจ้ หรือ
บุคคลที่มอบหมายให้ดำเนินการ

เพื่อให้ปูชนียบุคคลของเราครั้งนี้ ได้สถิตเป็นสิ่งสง่า ศักดิ์สิทธิ์
สมควรกราบไหว้ บูชา ระลึกถึงทุกครั้งที่ย่างก้าวเข้าและออกจากรั้วแม่โจ้

และให้เป็นมิ่งขวัญแก่ผู้อยู่ข้างหลัง จะได้เป็นแบบอย่างและเตือนสติ
ว่าผู้กระทำความดีเท่านั้นจึงจะมีคุณค่าบารมีควรแก่การเคารพกราบไหว้ดังเช่นท่าน
อาจารย์วิภาต ท่านนี้

๕. เป็นผู้มีความสมณะ

ชีวิตของท่านอาจารย์วิภาต เป็นชีวิตที่มีแต่การให้ เป็นชีวิตที่เรียบง่าย
และเรียบง่ายโดยตลอด แม้บุคลิกของท่านทุกคนก็ส่งเรียนหนังสือใน
โรงเรียนธรรมดา (โรงเรียนเทพศาสตร์) ท่านมิได้ทำตัวฟุ้งเฟ้อ หรือ
ทะเยอทะยานอะไรกับ ลาภ ยศ สรรเสริญ แม้หลายครั้ง ท่านจะได้รับการ
ทาบทามจากผู้ใหญ่ในกระทรวง สมัยเมื่อท่านเป็นอาจารย์ใหญ่ และ
ผู้อำนวยการให้ไปดำรงตำแหน่งสูง ในส่วนกลางคือในกรม ท่านปฏิเสธมา
โดยตลอด

ท่านเล่าให้ฟังเสมอว่า ท่านอยากอยู่เงียบ ๆ สงบในแม่โจ้ ถ้าใครเขา
เห็นท่านมีความสามารถ ก็เลื่อนตำแหน่งท่านที่แม่โจ้แน่แหละ ท่านไม่ต้องการ
ย้ายไปไหน ท่านต้องการสร้างแม่โจ้ให้เป็นแบบอย่างของงานเกษตรที่ดี ที่
ท่านได้เคยเล่าเรียนและบุกเบิกมาเป็นรุ่นแรก

แล้วในที่สุด แม่โจ้ก็ได้ปรับตำแหน่งและฐานะสูงขึ้นตามลำดับ จาก
อาจารย์ใหญ่ เป็นผู้อำนวยการวิทยาลัย และอธิการบดีคนแรกของสถานศึกษา
ในสายอุดมศึกษาทางอาชีพเกษตร (สถาบันเทคโนโลยีการเกษตรแม่โจ้) โดยมี
ต้องย้ายตัวเองไปไหนและผลของความพยายามนี้เอง จึงทำให้แม่โจ้ได้เติบโต
เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีนำหน้ากว่าสถานศึกษาเกษตรกรรมอื่น ๆ มาแต่อดีต
จนปัจจุบัน

ตลอดชีวิตการรับราชการของท่าน ท่านอาจารย์วิภาต ได้พำนักรักษา
แม่โจ้กับครอบครัวมาโดยตลอด แม้ครั้งหนึ่งจะได้ออกไปดำเนินกิจการ

ร้านอาหารส่วนตัว (ภัตตาคารเมืองอิน) ด้วยความรักในการทำอาหาร และการจัดการด้านภัตตาคาร แต่ท่านก็กลับมาพำนักในแม่โจ้ในเวลาต่อมา

ท่านไม่มีบ้านส่วนตัว แม้เมื่อครบวาระเทอมการเป็นอธิการบดี เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๖ ท่านก็ยังพักอาศัยบ้านหลังเดิมในสถาบันฯ แม่โจ้อยู่เช่นเดิม จนถึงแก่อสัญกรรม

ท่านมีชีวิตอยู่เรียบง่าย เยี่ยมบุตร ธิดา ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง และลูกศิษย์เมื่อมีโอกาส

ท่านจึงมีประโยชน์ มีคุณค่ามากตลอดเวลา แม้จะหมดวาระการเป็นอธิการบดีก็ตาม ด้วยการรับเชิญจากศิษย์ จากสถานศึกษาเกษตรกรรมไปบรรยายเล่าประสบการณ์ และพูดคุยกับคนรุ่นใหม่อยู่เสมอ ๆ

ท่านบอกว่าคบกับคนหนุ่ม ๆ สาว ๆ ทำให้ได้ความรู้ ความเคลื่อนไหวและเหตุการณ์ที่ทันสมัย ท่านเป็นคนที่คุณสนุก รักการอ่านและฟังข่าวต่างประเทศประจำ จึงมักมีเรื่องราวต่าง ๆ มาเล่าจากประสบการณ์ที่พบเห็นให้ผู้ร่วมสนทนาฟังอยู่อย่างสนุกสนานและได้ประโยชน์

ด้วยความที่ท่านสมถะนี้เอง จึงทำให้บางคนรู้สึกเหมือนว่าจะฟังท่านหาประโยชน์อะไรจากท่านไม่ได้เลย ซึ่งท่านเคยปรารถนาอยู่เสมอ ๆ ว่า เขาไม่เข้าใจท่าน และมักจะหวังอะไรมากเกินไป ในขณะที่ท่านเองเป็นผู้ใหญ่ ไม่ประสงค์จะทำอะไรให้คนอื่นมองไม่ดี บางเรื่องท่านจึงมิได้กระทำลงทันที แต่ได้พยายามคลี่คลายเหตุการณ์ให้เป็นไปในทางที่ดีเสมอ

ขอให้บุญบารมี กุศลกรรมดีที่ท่านมีเมื่อขณะมีชีวิตอยู่ จงเป็นอานิสงส์แก่ผู้ที่คิดดี กระทำดีต่อท่านอาจารย์ จงบังเกิดไปในทางดีแก่เขาเหล่านั้น ในวันนี้และวันข้างหน้าด้วยเทอญ

“จากศิษย์” ๒๕ มกราคม ๒๕๒๘

สัมภาษณ์คนเด่น

ศาสตราจารย์ ดร.วิภาต บุญศรี วังชัย

อธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีการเกษตรแม่โจ้

อายุ ๖๘ ปี แม่โจ้ รุ่น ๑

B.S.A. (University of The Philippines at Los Banos)

M.S. (Oklahoma State University)

(จาก “วารสารแม่โจ้” ปีที่ ๗ ฉบับที่ ๒ เดือนธันวาคม ๒๕๒๕ - มกราคม ๒๕๒๖)

สวัสดีครับท่านผู้อ่านและลูกแม่โจ้ที่รักทุกท่าน วารสารแม่โจ้ยุคพัฒนาใหม่ทางกองบรรณาธิการจะได้จัดให้มีการสัมภาษณ์คนเด่นที่เกี่ยวข้องกับกิจการการเกษตร หรือเกี่ยวข้องของสถาบันฯ ทั้งทางตรงทางอ้อม อาทิเช่น เกษตรกรดีเด่น คิษย์เก่าดีเด่น ฯลฯ ซึ่งเราคาดคิดว่าผลจากการสัมภาษณ์อาจจะได้ข้อคิดอะไรบางประการที่ผู้อ่านหรือลูกแม่โจ้พึงจะได้รับบ้าง ในรายการสัมภาษณ์คนเด่นปฐมฤกษ์ ทางกอง บ.ก ได้เลือกสัมภาษณ์ท่านอธิการบดีของสถาบันฯ ในฐานะที่ทั้งเป็นคิษย์เก่าและผู้บริหารของแม่โจ้ ที่มีความผูกพันกับแม่โจ้มากกว่า ๓๕ ปี ทั้งนี้ ได้มอบหมายให้ ดร. เทพ พงษ์พานิช เป็นผู้สัมภาษณ์และรายงานการสัมภาษณ์

ผู้สัมภาษณ์ : ในฐานะที่ท่านอธิการบดีเป็นผู้บริหารหรือพุดง่าย ๆ ว่าปกครองแม่โจ้มาตลอดกว่า ๓๐ ปีนั้น ท่านมีวิธีการอย่างไรครับ

อธิการบดี : ผมยึดหลักของพระพุทธองค์ คือ นักบริหารที่ดีและจะประสบความสำเร็จในการบริหารงานและปกครองคนนั้นต้องมี “พรหมวิหาร ๔” จะต้องมี เมตตา กรุณา มุติตา อุเบกขา เป็นที่ตั้งพร้อมทั้งยึดหลักทศพิธราชธรรมเพราะเป็นผู้ปกครองและต้องมีความสามารถรอบรู้ในการทำงานหน้าที่ของตน ถ้าเป็นผู้บริหารขาดหลักดังกล่าวแล้ว ความวุ่นวายและความไม่เรียบร้อยย่อมเกิดขึ้น

ผู้สัมภาษณ์ : ท่านอธิการบดีคิดว่าการเรียน การสอนของแม่โจ้นั้น ควรหรือที่จะมีเอกลักษณ์ของตัวเองหรืออย่างไร

อธิการบดี : อันนี้แน่นอน แม่โจ้ต้องลักษณะการเรียน ต้องไม่เหมือนใครและอาจจะไม่มีใครเหมือน ผมเคยพูดเสมอแม่เต๋นนโยบายและปรัชญาของแม่โจ้ ในยุคเก่าหรือปัจจุบัน แม้ว่าในระดับอุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยแล้วก็ตาม เรายังยึดหลักที่ว่าจะต้องเรียนรู้หนักก็ไปทางปฏิบัติ การแต่งงานกราแดด กราฝน งานหนักสู้ แต่ในเวลาเดียวกันเราต้องคอยดูวิชาการสมัยใหม่บ้างไม่ใช่ก้มหน้าก้มตาพูดคนเดียวจนไม่รู้ว่าวិชาการเกษตรไปถึงไหนแล้ว เพื่อจะได้นำมาประยุกต์ให้ทันเหตุการณ์และยังมีความคิดว่าแม่โจ้ควรจะรับนักศึกษาหรือผู้ที่จบ ปว.ส. , ป.ม.ก. หรือปี ๕ แล้วมาต่ออีก ๒ ปี ให้ได้ปริญญาตรี ยังไม่เห็นด้วยที่จะมีหลักสูตร ๔ ปี คือรับนักศึกษาที่จบ ม.ศ. ๕ หรือ ม.ศ. ๖ หรือ ม. ๖ ตามหลักสูตรใหม่มาเรียนต่อเพราะเกรงว่าจะไม่สู้งานหนักและนักศึกษาวชิรเกษตรของกรมอาชีวศึกษาจะไม่มีที่ไปผมหมายถึงขณะนี้เท่านั้น แต่ในอนาคตสักระยะหนึ่งอาจจะเปิดหลักสูตร ๔ ปีก็ได้

ผู้สัมภาษณ์ : ในความคิดเห็นของท่านอธิบดีนั้น ท่านคิดว่าในอนาคตของแม่โจ้นั้นควรจะพัฒนาไปในทิศทางหรือรูปแบบอย่างไร ?

อธิการบดี : ผมสามารถแยกได้ ๓ ข้อใหญ่ ๆ คือ

๑. แม่โจ้ควรจะทำหลักสูตรในสาขาต่าง ๆ เพิ่มขึ้นไป แต่ควรจะเป็นวิชาการเกษตรเท่านั้น อาจจะเปิดคณะเพิ่มขึ้นแต่ต้องเกี่ยวข้องกับการเกษตร ยังไม่เห็นด้วยที่จะเปิดคณะอื่น ๆ ทั่ว ๆ ไปแบบมหาวิทยาลัยอื่น ๆ เช่น คณะศึกษาศาสตร์ , สังคมศาสตร์ ฯลฯ ซึ่งนั้นไม่เหมาะสมกับแม่โจ้

๒. ในอนาคตอันใกล้เราควรเปิดระดับปริญญาโทได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสาขาวิชาส่งเสริมการเกษตรน่าจะเปิดได้ก่อนสาขาอื่น ๆ ไม่ควรจะหยุดยั้งแค่หลักสูตรปริญญาตรีเท่านั้น สำหรับปริญญาเอกก็เป็นไปได้ แต่ต้องขอเวลาอีกนานหน่อย

๓. ควรจะสนับสนุนให้มีระบบโควตารับนักศึกษาของวิทยาลัยเกษตรกรรมและ/หรือวิทยาลัยเกษตรกรรมเข้าเรียนต่อ โดยไม่ต้องสอบ สำหรับนักศึกษาที่ได้คะแนนสูงอยู่แล้ว โดยสถาบันฯ เป็นผู้กำหนดขึ้นทั้งนี้เราต้องนึกถึงว่าแม่โจ้ก็มาจากกรมอาชีวศึกษาเก่าเหมือนกัน เราต้องห่วงพรรคพวกบ้าง ไม่ใช่ได้ศิษย์คนเดียวแล้วไม่ดูข้างหลังเลย ก็จะเสียศรัทธาในตัวเราด้วย เราต้องสร้างความสำคัญให้กับนักศึกษาเกษตรเท่านั้น ไม่ใช่เขามิปมค้อยอีกต่อไป

ผู้สัมภาษณ์ : ตำแหน่งอธิการบดีของท่านปัจจุบันเป็นสมัยที่ ๒ แล้วและเป็นวาระสุดท้ายในตำแหน่งและกี่หนควาระภายในปี ๒๕๒๖ นี้ และท่านก็จะไม่สามารถเป็นผู้บริหารแม่โจ้โดยตรงได้อีก ท่านรู้สึกวิตกอะไรบ้างที่เกี่ยวกับแม่โจ้ในอนาคต?

อธิการบดี : ผมเข้าใจว่าบุคคลที่จะมาเป็นอธิการบดีคนต่อไป เขาคงมีความสามารถในการบริหารงาน แต่สิ่งที่ผมห่วงคือความสามัคคีรักกันในแม่โจ้ เพราะการทะเลาะเบาะแว้งกัน ซึ่งดิฉันเคยกันมันเป็น โรคประจำตัวของมหาวิทยาลัย ในเมืองไทยเสียด้วยเพราะคนที่มีความรู้แล้วมักจะมาอวดเก่งอวดดีใส่กัน แม่โจ้อยู่บ้านนอก อยู่ชนบทคนไปอยู่แม่โจ้จะต้องทำใจให้ได้และตั้งใจในการทำงานเสียสละทุ่มเทกำลังใจกำลังกายให้กับแม่โจ้ นอกจากนี้การบริหารงาน ผู้บริหารอย่าเอาเรื่องครอบครัวเข้ามาเกี่ยวข้อง เพราะจะทำให้เสียการปกครองได้

ผู้สัมภาษณ์ : ตำแหน่งของท่านอธิการบดีจะต้องหมดวาระในเดือนกรกฎาคม ๒๕๒๖ นี้เมื่อท่านพ้นจากตำแหน่งแล้ว ท่านมีโครงการอย่างไรในชีวิตและครอบครัวของท่านบ้าง?

อธิการบดี : ในฐานะที่ผมชอบงานพัฒนาชนบทมาตลอด ผมคิดว่ายังรักงานด้านนี้อยู่ และสามารถจะช่วยแม่โจ้ได้อยู่ แม้ว่าจะเป็นบุคคลภายนอก แต่จะช่วยในด้านเป็นที่ปรึกษาและร่วมงานด้านพัฒนาชนบท งานบริการสังคมของสถาบันอยู่โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานโครงการหลวงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ทางสถาบันรับผิดชอบอยู่หลายแห่ง ด้านสถาบันนั้นถ้ายังมีชีวิตอยู่ก็ยังไม่ทอดทิ้ง จะหมั่นมาดูแลและเยี่ยมเยียนเสมอ ในด้านครอบครัวและชีวิตส่วนตัวนั้นปรารถนาเหลือเกินที่จะทำผลิตผลทางการเกษตรจำหน่ายบ้าง เช่น ทุเรียน, ไข่ไก่, เบคอน ไข่ไก่, กล้วย ฯลฯ อาจจะเปิดโรงงานเล็ก ๆ ที่แม่โจ้และที่สุราษฎร์ธานี เพราะชอบบรรยากาศและมีวัตถุดิบมากมาย แต่อย่างไรก็ตามไม่ได้คิดจะร่ำรวยอะไรทำเพราะใจมันชอบมากกว่า

ผู้สัมภาษณ์ : ในความรู้สึกรักของพวกเรานั้น ศิษย์เก่าแม่โจ้เคารพนับถือ และมักจะให้ความสำคัญต่อท่านมาก อยากจะเรียนถามว่า ท่านมีวิธีการหรืออาชีพอะไรในการผูกพันน้ำใจกับศิษย์เก่าบ้าง?

อธิการบดี : ความจริงผมก็ไม่ใช่มีพระคุณหรือของดีอะไร แต่ผมอาจจะมีความดีก็ได้ ผมหมายถึงว่าอาจจะเพราะผมมีความจริงใจกับลูกศิษย์ ตอนเขาเป็นนักศึกษาก็ดูแลเขา สนใจเขา ปฏิบัติตัวเหมือนพ่อกับลูก เหมือนพี่กับน้องไม่ถือตัว ให้ความสนิทสนม ไม่เอาเรื่องส่วนตัวไป

เกี่ยวข้อง อาจจะเป็นเพราะอย่างนี้มากกว่ากระมัง เด็กก็เลยตอบสนองบุญคุณผม โดยการให้ความเคารพนับถือรักเสมอดันเสมอปลายมาตลอด ทุก ๆ รุ่นของศิษย์เก่าแม่โจ้อันกระจัดกระจายอยู่ทั่วประเทศ

ผู้สัมภาษณ์ : ท่านคิดว่าตำแหน่งผู้บริหารอย่างอธิการบดีของแม่โจ้นั้น มีความจำเป็นมากน้อยเพียงใดต่อความสัมพันธ์กับศิษย์เก่าบ้าง ?

อธิการบดี : จำเป็นมากครับ ความสัมพันธ์ระหว่างอธิการบดีกับศิษย์เก่าโดยเฉพาะระหว่างอธิการบดีกับศิษย์เก่าโดยเฉพาะอย่างยิ่งสถาบันอย่างแม่โจ้ความสำคัญ สปริตของลูกแม่โจ้นั้นรุนแรงมาก พุดง่าย ๆ ว่าแม่โจ้จะไปในทิศทางใดนั้น ศิษย์เก่าจะต้องมีส่วนมากเหมือนกัน เพราะสถาบันจะเจริญไปไม่ได้มากนักถ้าขาดแรงสนับสนุนจากศิษย์เก่า เพราะฉะนั้นผมว่าใครจะมาเป็นอธิการบดีของแม่โจ้ก็ต้องต้องถือนโยบายในเรื่องนี้พอสมควร

ผู้สัมภาษณ์ : ในฐานะที่ท่านอธิการบดีได้ใช้ชีวิตกว่า ๓๕ ปี อยู่ที่แม่โจ้ ตั้งแต่เป็นนักเรียน ท่านมีอะไรที่แม่โจ้ทำให้ท่านดีใจมากที่สุดและเสียใจมากที่สุด?

อธิการบดี : ดีใจมากที่สุด คือนักเรียนแม่โจ้มีความรักสามัคคีกันมาก และเคารพนับถือและเกรงในตัวผมดี นอกจากนี้อีกประการหนึ่ง คือความดีใจในพระมหากรุณาธิคุณขององค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงเข้าใจและรู้จักแม่โจ้เป็นอย่างดีว่าแม่โจ้ ทำงานเพื่อประเทศชาติอย่างไรบ้าง แม่โจ้เราไม่เคยยุ่งกับการเมืองของประเทศเลย เราวางงานการพัฒนาชนบททั้งชาวบ้านและชาวเขาของโครงการหลวง จะสังเกตจากงานพระราชทานปริญญาปีแรกของแม่โจ้ ทรงเสด็จไปพระราชทานปริญญาบัตรให้แม่โจ้ว่าเราจะมีนักศึกษาที่จบในปีแรกเพียง ๑๕ คนเท่านั้น เสียใจมากที่สุดคือ รัฐบาลยุคก่อน ๆ แม้แต่ปัจจุบันบางครั้งได้มองความสำคัญของการศึกษาในภูธรน้อยไปอย่างเช่น แม่โจ้ อยู่ภูธร ถูกทอดทิ้งมานาน ทั้ง ๆ ที่ทำงานสำคัญให้กับประเทศชาติคือการเกษตร อันเป็นหัวใจสำคัญยิ่งของประเทศชาติ หรือพุดง่าย ๆ รัฐบาลทุ่มงบประมาณผิดที่นั่นเอง

จัดนำลงเว็บเพจ www.maejo.net เมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2550

โดย สงวน จันทร์ทะเล

๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๕

บุคลากรมหาวิทยาลัยแม่โจ้แพร่ เฉลิมพระเกียรติ

นักศึกษาปัจจุบันและศิษย์เก่าแม่โจ้จังหวัดแพร่

“ไหม่เก่าพวกเราไซโย ช่วยกันโห่เพื่อแม่โจ้ของเรา..”

ภาพถ่ายจริง พ.ศ. 2479

นักเรียนแม่โจ้ รุ่น 3

รวมพลังความสามัคคี ปรับพื้นที่สร้างสนามฟุตบอล

(ตรวจสอบความถูกต้องจาก พี่วิช ชื่นวิเชียร -ชลบุรี และ พี่สมบูรณ์ แสงแก้ว-เชียงราช รุ่น 2)

หน้าเกวียน - บุญรอด บุญบงการ (ชนบุรี)

หน้าล้อเกวียน - พยนต์ ศรีลัมภ์ (อุทัยธานี)

หลังล้อเกวียน - แถว สันธิพงศ์ (อ่างทอง)

ท้ายเกวียน - ผิว โกมลวนิช (พระนคร)

“งานหนักไม่เคยฆ่าคน”

สนับสนุนการสร้างโดย รุ่น 65

ลานกิจกรรมเอนกประสงค์ หน้าอาคาร 70 ปี

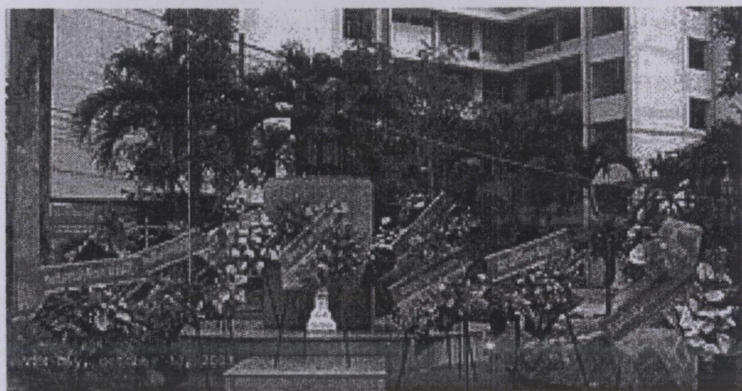
มหาวิทยาลัย แม่โจ้ เชียงใหม่

“วันวิภาต บุญศรี วังซ้าย” 30 ตุลาคม

30 ตุลาคมบรรจบมาครบรอบ มาลัยมอบร้อยใจอาลัยหา
อาจารย์วิภาตบุญศรีคุณคณา ชาวประชาแม่โจ้ได้มอบใจครอง
คือผู้สานงานต่อจากพระช่วงฯ ให้ลู่อ่วงโคดเด่นไม่เป็นสอง
นำแม่โจ้พัฒนาตามครรลอง แผ่นดินทองแผ่นดินธรรมแผ่นดินไทย
ชีวิตทำงานงดงามด้วยความดี หนึ่งชีวิตเพื่อศิษย์อุทิศให้
ความสำเร็จมากล้นควรภูมิใจ สร้างแม่โจ้ให้เลื่องชื่อระบือนาม
ประทับใจแพร่แวววามแห่งความคิด ประทับจิตศิษย์ทุกคนอย่างสิ้นหลาม
เป็นแบบอย่างแนวทางเดินเจริญตาม ทั่วทุกยามเป็นเสาหลักให้พักพิง
อมตะโอวาทประกาศไว้ "งานหนักไม่เคยฆ่าคน" ล้นค่ายิ่ง
เป็นข้อวัตรปฏิบัติได้ให้ผลจริง คอยอ้างอิงเป็นกำลังทั้งใจกาย
แม้ท่านจากชื่อหากอยู่ไม่รู้ดับ ปรากฏกับความดีอยู่ไม่รู้หาย
เกียรติอาจารย์ขจรอยู่ไม่รู้คลาย ศิษย์หญิงชายเคารพนับบูชา
ขอเทวศรัทธาธรรมศรัทธาคุณ นาควงจิตเปี่ยมสุขทุกเวลา
ชาวแม่โจ้ร้อยคำเรียงเพียงมาลา น้อมสักการ์ขอพรครูปฐนี
ขอวิญญานท่านพิทักษ์รักษแม่โจ้ ให้เติบโตยิ่งใหญ่สมศักดิ์ศรี
ที่เพื่อนน้องคล่องใจรักสามัคคี พร้อมมากมีน้ำใจขอบมอบแก่กัน
ให้แม่โจ้ร่มเย็นและเป็นสุข นิรทุกข์ไร้ภัยจงสุขสันต์
อุปสรรคหนักร้ายกลายคิปล้น แม่โจ้นั้นอยู่ที่ใดชัยยังมี ...

ประพันธ์ โดยรัฐวิชญ์ พาคิมพลี แม่โจ้ 62

30 ตุลาคม 2548

האנא
אברהם
אברהם

ข้อคิดสำหรับลูกศิษย์..

จากผู้อำนวยการวิทยาลัยเกษตรกรรมแม่โจ้

"นักศึกษาที่จบหลักสูตรเป็นเพียงแต่มีความรู้ความ
ชำนาญตามที่วางไว้ในขั้นนั้น

การศึกษาเป็นกิจกรรมตลอดชีวิต ถึงแม้จะได้ทำไว้ดี
ที่สุดเมื่อเรียนในโรงเรียนก็ยังไม่เพียงพอเพราะเวลา
จำกัด เมื่อออกทำงานหรือหาเลี้ยงชีพจะต้องเผชิญกับ
เหตุการณ์ต่างๆ อันจำเป็นต้องศึกษาเพิ่มเติมหรือ
ศึกษาสิ่งใหม่ที่เกิดขึ้น จึงต้องศึกษาอยู่เสมอ
การศึกษาต่อไปนี้ไม่จำเป็นต้องเป็นการศึกษาต่อใน
โรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยก็ได้

แต่หากเป็นการศึกษาด้วยตนเองเมื่อไปเผชิญกับการ
งานในอาชีพ ความสำเร็จแห่งชีวิตไม่ได้วัดกันด้วย
ประกาศนียบัตรหรือปริญญาบัตรชั้นต่างๆ
หากแต่อยู่ที่ผลงาน ความสมบูรณ์พูนสุขและ
ประโยชน์ที่ตนได้กระทำให้
ต่อตนเองและครอบครัว และต่อสังคม"

วิภาต บุญศรี วังชัย

(คัดจาก หนังสือแม่โจ้นุสรณ์ 2505 รุ่น 25)

สงวน จันทร์ทะเล

30 ตุลาคม 2550

หนังสืออนุสรณ์

งานพระราชทานเพลิงศพ

ศาสตราจารย์ ดร.วิภาต บุญศรี วังชัย ม.ว.ม.

ที่ปรึกษา อาจารย์ ดร.ประพัฒน์ สิทธิสังข์

กรรมการดำเนินงาน - ชม ทปนวัชร ยูงยุทธ หล่อสุวรรณ

ธนิต มะลิสุวรรณ ประสงค์ คงพิชญานนท์ มโน ธรรมรักษ์ ศิริมงคล มโนสร

ทองอินทร์ หินคำ เจียม ดวงสงค์ ทรงวุฒิ เพชรประดับ พิเดช หว่านชัยสิทธิ์

สุรพจน์ พรประสิทธิ์ จำเนียร ยศราช นิพิฐ อารุชาติ สวิก เพ็งอัน

ผู้จัดทำ - ชมรมศิษย์เก่าแม่โจ้เชียงใหม่ เชียงใหม่ "สวนกุหลาบเชียงใหม่"

ถนนห้วยแก้ว เชียงใหม่

ประธาน - ชม ทปนวัชร

บรรณาธิการ - ธนิต มะลิสุวรรณ

เหรียญก - ประสงค์ คงพิชญานนท์ มโน ธรรมรักษ์ ศิริมงคล มโนสร

(หนังสือหนา 148 หน้า มกราคม 2528)

จัดพิมพ์ลงเว็บเพจโดยทีมงานแม่โจ้ดอทเน็ต

สงวน จันทรทะเล

www.maejo.net

14 ตุลาคม 2550

